

Τιμάται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμάται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΠΕΜΠΤΗ) 29 Ἰουλίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 86

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις * 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΕΙΣ ΤΑ ΣΥΝΟΡΑ, διήγημα κατὰ τὸ γαλλικόν. — Ο
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ. —
ΚΟΜΗΣΑ ΔΕΛΛΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισδούργ. —

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΕΤΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγματῶν κτλ. κτλ.

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

ΕΙΣ ΤΑ ΣΥΝΟΡΑ

Διήγημα κατὰ τὸ γαλλικόν

[Τέλος]

Δ'

Ὁ δυστυχὴς Ροβέρτος ὠδηγηθεὶς εἰς Πα-
ρισίους ἐκλείσθη εἰς τὸ κρατητήριον.

— Αὐτό, ἐσχέπτετο, εἶνε περιστατικόν
περίεργον... καταδρομὴ τῆς τύχης. Ὑστε-
ρον ἀπὸ ὅλα, αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε. Ἀκόμη
μία ἡ δύο ἡμερῶν στενοχωρία μέχρις οὐ ἄ-
νακαλυφθῇ ἡ πλάνη.

Καὶ ὡς νὰ τῷ ἦλθεν ἰδέα τις :

— "Ἀς ἴδωμεν... διὰ ποῖον μέγα ἔγκλημα
κατηγοροῦμαι ; "Α ! μία ἰδέα : νὰ γράψω εἰς
τὴν "Ἐμμαν νὰ ἔλθῃ... Τοῦλάχιστον θὰ με-
τριασθῇ ἡ ἀνία μου.

Μόλις ὁ Ροβέρτος εἶχε τελειώσει τὸν μὲ-
νολόγον του καὶ ἡ θύρα τῆς φυλακῆς του ἡ-
νοίχθη, ὁ δὲ δεσμοφύλαξ τῷ ἔτεινεν ἐπιστο-
λήν.

— Ἀπὸ τὴν "Ἐμμαν ! ἀνέκραξε. Πῶς
γνωρίζει ὅτι εὐρίσκομαι ἐδῶ ;

"Ἐσχισε τάχιστα τὸ περικάλυμμα καὶ ἀ-
νέγνωσε :

«Κύριε,

»Συζευχθεῖσα μεθ' ὑμῶν, ἐπίστευσα ὅτι
ἦνωσα τὸν βίον μου μετὰ τιμίου ἀνθρώπου
καὶ ὄχι ἐνός... κκοῦργου. Οὐδέποτε θὰ σὰς
συγχωρήσω. Βεβαίως τοῦτο δὲν θὰ εἶνε τὸ
πρῶτόν σας κατόρθωμα. Ἀπὸ σήμερον δὲν
ἀνήκετε παρὰ εἰς τὴν δικαιοσύνην. Ἐρυ-
θρίω, διότι ἔφερα τὸ ὄνομά σας.

»Χαίρετε.

»Ε Μ Μ Α»

Ψυχρὸς ἰδρὼς τὸν κατέλαβε.

— Καὶ αὕτη ἀκόμη με θεωρεῖ ἔνοχον ;
Ἰδωμεν... εἰμαι ἄρα γε κατηγορούμενος χω-
ρὶς νὰ τὸ γνωρίζω ;

Ε'

Δύο ὧραι δλόκληροι παρήλθον, αἵτινες τῷ
ἐφάνησαν χρόνος, καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν
τῶν ὁποίων δὲν εἶδεν ἢ τὸν δεσμοφύλακα κο-
μίζοντα τὴν τροφήν του.

— Εἰπέ μου, φίλε μου, τῷ ἔλεγε, γνωρί-
ζεις διατί με κατηγοροῦν ;

Ὁ δεσμοφύλαξ τῷ παρετήρησεν :

— Ἀρκεῖ. Μὴ θέλῃς νὰ με κάμῃς νὰ
φλυαρῶ. "Ε, δά ! κάμνεις τὸν κουτόν. Μπορῶ
νὰ σοῦ εἶπω τίποτε ἐγώ ; Μοῦ εἶνε ἀπηγο-
ρευμένον νὰ ὀμιλῶ με τοὺς καταδίκους. Ἀλ-
λὰ σιωπῇ.

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ὁ Ροβέρτος ὠδηγήθη
ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ.

Δωμάτιον μετὰ περισσῆς αὐστηρότητος
ἐπιπλωμένον, ἄνθρωπος δέ τις ξηρός, με ὁ-
φθαλμούς διαπεραστικούς ἐκάθητο πρὸ ἔδρας.

Μόλις οὗτος εἶδε τὸν Ροβέρτον τῷ ἀπέ-
τεινε τὸν λόγον.

Ἡ φωνὴ του εἶχε τὸ σοβαρὸν ἐκεῖνο, τὸ
ὁποῖον μόνον εἰς τοὺς δικαστικούς λειτουρ-
γοὺς εὐρίσκει τις ἐν βαθμῷ μεγίστῳ.

— Ροβέρτε Λοζεβάλ, ἀνωφελές νὰ ἄρ-
νηθῇς. Γνωρίζω τὰ πάντα.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον, κύριε ἀνακριτά.
Δὲν μοῦ κάμνετε τὴν χάριν νὰ μοῦ εἰπῇτε
διατί...

— Πρόσεξε, διέκοψεν ἀποτόμως ὁ ἀνα-
κριτὴς, ἀστείλει με τὴν δικαιοσύνην.

— Ἀλλά, κύριε, δὲν ἀστείζομαι. Ἐπι-
τρέψατέ μοι...

— "Οχι ! εἶπον ὅτι εἶνε ἀνωφελές νὰ ἄρ-
νηθῇς· συνελήφθης ἐπ' αὐτοφώρῳ· «με τὸ
χέρι στὸ σακκί», ὡς λέγουν. Ἐχομεν πλεί-

στας ἀποδείξεις. Ἡ ἀνάκρισις ἔληξε. Μόνον
μῖαν ἐκμυστήρευσιν νὰ μᾶς κάμετε, ἂν θέ-
λετε τὴν ἐπιείκειαν τῶν δικαστῶν.

— Ποίαν ἐκμυστήρευσιν ;

— Νὰ μᾶς ὑποδείξετε ποῦ ἔχετε τὰς
ὀκτακοσίας χιλιάδας.

— Ποίας ὀκτακοσίας χιλιάδας ;

— Καλὰ λοιπόν. Βλέπω ὅτι δὲν θέλεις
νὰ ὁμολογήσῃς... Ἴσως ἀργότερα ἀποφα-
σίσης.

Καὶ νεύσας πρὸς τὸν φρουρόν :

— Ὁδηγήσατε, εἶπεν, αὐτὸν εἰς τὴν φυ-
λακὴν του.

Μία ἡμέρα ἔτι παρήλθεν, ἡμέρα φοβερά
διὰ τὸν Ροβέρτον. Ἐβιάζε κατὰ μῆκος τοῦ
δωματίου του καὶ ἐχειρονόμει, ὥσπερ θέλων νὰ
πεισθῇ ἂν ἦτο. ἔξυπνος ἢ ὠνειρεύετο.

Τῷ εἶχον ἐπιτρέψῃ νὰ ἀλληλογραφή. Ἐ-
πεμψε λοιπόν ἐπιστολήν εἰς τὴν "Ἐμμαν,
ἐπιστολήν πλήρη τρυφερότητος, πλήρη ἀφο-
σιώσεως. Τὴν ἐξώρριζεν εἰς τὸν παλαιόν των
ἔρωτα νὰ τὸν πληροφρήσῃ, διατί τὸν κα-
τηγόρουν, καὶ τὴν προέτρεπε νὰ μὴ πιστεύῃ
ποτέ ὅτι εἶνε ἔνοχος.

Ἡ ἀπάντησις ἦτο λακωνικωτάτη :

«Σὰς εἶπον, κύριε, ὅτι οὐδὲν κοινὸν ὑπάρ-
χει μεταξὺ μας. Δὲν σὰς γνωρίζω πλέον».

"Ἐγραψεν ὁμοίως καὶ πρὸς τοὺς μάρτυ-
ράς του, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνοι ξηρῶς τῷ ἀπήν-
τησαν :

«Ἐὰν ἐγνωρίζαμεν ποῖον σκοπὸν ὑπέκρι-
πτες διὰ τῆς δῆθεν μονομαχίας, οὐδέποτε
ἠθέλωμεν σέ συνοδεύσει.»

Τότε πλέον ἀπηλπίσθη, ἔγινε κάτωχρος
καὶ ἰδρὼς θανάτου περιέβρεχε τὸ μέτωπόν
του.

— Εἰμαι λοιπόν χαμένος, ἐφθύρισε. Διέ-
πραξα ἔγκλημα, διὰ τὸ ὁποῖον ὅλος ὁ κό-
σμος με καταδικάζει! Δυστυχὴς ἐγώ! Ἀλλὰ
ποῖον εἶνε αὐτὸ τὸ ἔγκλημα ; Τί ἐπραξα ;

Ἐξηκολούθησεν ἐπὶ μακρόν, μέχρις οὗ ὁ ὕπνος ἐκλείσῃ τὰ βλέφαρά του.

Σ'

Καθὼς λοιπὸν ἦτο οὕτως ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου βεθυθισμένος εἰς ὕπνον, ἡ θύρα τοῦ δωματίου του ἠνεώγη καὶ προὐχώρησαν πρὸς αὐτὸν ὁ ἀνακριτής, ὁ κ. Τουταῖν, διευθυντής τῆς τραπέζης Τουταῖν καὶ Σα, ὁ Γεώργιος Μωκλέρ καὶ οἱ τέσσαρες μάρτυρές του.

Ὁ Ροβέρτος ἀφυπνίσθη ἀποτόμως, καὶ ὡσεὶ ἐκτὸς ἑαυτοῦ :

— Θὰ μοῦ εἰπῆτε, πρὸς Θεοῦ, κύριοι, διὰ τί κατηγοροῦμαι ;

— Ἐρχομαι, κύριε, εἶπεν ὁ ἀνακριτής γελῶν, νὰ σὰς εἶπω ὅτι εἴσθε ἄθῳς καὶ ὅτι δικαίως δύνασθε νὰ αἰτιάσθε τὴν δικαιοσύνην.

— Ἀθῳς ! ἀληθῶς ; ἀνεφώνησε συγκινημένος, καίτοι ὁ δυστηνος δὲν ἐγνώριζεν ἀκόμη διατί κατηγορεῖτο.

Εἶχεν ἀκούσει παρὰ τοῦ ἀνακριτοῦ ὀλίγα τινά, ἀλλὰ πῶς καὶ πόθεν ἤγνοι.

— Ναί, καὶ ἰδοὺ τὸ τηλεγράφημα, τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγου ἔλαβον :

«Βουκάρ, ὑπάλληλος τραπέζης Τουταῖν συνελήφθη εἰς Μασσαλίαν ἕνεκα ταραχῆς τινος, ἥτις ἔλαβε χώραν εἰς τινὰ δύσφημον οἰκίαν, καὶ εὐρέθησαν ἐπ' αὐτοῦ 800 χιλιάδες φράγκων.»

— Καὶ εἶνε αὐτὸς ὁ ἴδιος, εἶπεν ὁ κύριος Τουταῖν, ὅστις σὰς κατήγγειλε... καὶ μὰς ἔγραφεν ὅτι ἀνεχώρησε διὰ Βρυξέλλας ἀκολουθῶν τὰ ἔχνη σας... Σὰς τὸ ὑπόδειγμα τῶν ταμιῶν.

— Καὶ τῶν συζύγων, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἑμμα, ἥτις εἰδοποιηθεῖσα εἰσῆρχετο τὴν στιγμήν ἐκείνην. "Α ! ἀγαπητέ μου Ροβέρτε, θὰ μὲ συγχωρήσῃς.

Ὁ Ροβέρτος, ὅστις ἐκείνην τὴν στιγμήν ἦτο ἐκτὸς ἑαυτοῦ ἐκ τῆς χαρᾶς, ἠσθάνθη τὴν σύζυγόν του εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τὴν ἐκάλυψε διὰ φιλημάτων.

— Τίποτε, εἶπεν ὡς ἐν ἐπιλόγῳ, μία μονομαχία, ἥτις μοῦ ἐκόστισε πολὺ ἀκριβᾶ.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν ἀνακριτὴν :

— Λέγουν, κύριε, ὅτι ἡ δικαιοσύνη εἶνε χολή, ὅχι ὁμως ἀπὸ Παρισίους εἰς Βρυξέλλας, αὕτη τρέχει περισσότερον ἀπὸ σιδηρόδρομον.

Ἐν Αἰγίνῃ.

Ι. Ν. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ

Τ Ε Λ Ο Σ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκαταλελειμμένα.

[Συνέχεια]

— Ἐν τούτοις ἄς τὸ ὑποθέσωμεν.

— Σὰν θέλετε τὸ λέγω γιὰ τὸ χατῆρί σας.

— Καὶ ὅτι περνᾷ ἀπ' ἐκεῖ ἕνας, ὅστις σὲ λατρεῖ.

— Νὰ μὲ λατρεῖ καὶ νὰ θέλῃ νὰ μὲ πάρῃ ; γιὰ νὰ τὰ λέμε σωστά.

— Ἐ ! τί θὰ κανε αὐτός ;

— Γιὰ πῆς μου τί θὰ κανε ;

— Θὰ περτε μέσα νὰ σὲ ψαρέψῃ, γιατί δὲν θὰ θελε νὰ σὲ χάσῃ.

— Μὰ ὁ ἀφέντης δὲν τὴν ἀγάπαγε αὐτή, κύρ Θωμᾶ, ἀφοῦ δὲν τὴν ἐγνώριζε !

— Τὴν ἀγάπαγε !

Ἡ Βαρβάρα ἐρυθρίασεν, ἔπειτα ὠχρίασε διὰ μιᾶς καὶ ἐστηρίχθη ἐπὶ τῆς ἐστίας.

— Τί σ' ἐπίασε ; τὴν ἠρώτησεν ὁ ναύτης.

— Τίπατε.

— Ὑεῦδεσαι, εἶπεν ὁ Θωμᾶς, καὶ ἐπαθες.

— "Ω ! τίποτε ! μοῦ ἦλθε λίγη ζάλη ! κύτταξε ἐκεῖ !

Καὶ ἐμακρύνθη ταχέως πειρωμένη νὰ γελάσῃ.

— Ἀργήσα νὰ ἐτοιμάσω τὸ τραπέζι μου, εἶπε.

Καὶ ἤρχισε νὰ ἀνακινή τὰς παροφίδας καὶ τὰς φιάλας θορυβωδῶς, παρὰ τὴν συνήθειάν της.

— Αὐτὰ τὰ κορίτσα, ἐσκέφθη ὁ Θωμᾶς, δὲν ἤξεύρει κανεὶς τί κρύπτουν ὑπὸ τὸν στηθόδεσμόν των.

Ταῦτοχρόνως ὁ Ἰωάννης ἔλεγε μεγαλοφώνως πρὸς τὴν μητέρα του, ἐπίτηδες ὅπως ἀκουσθῇ παρὰ τῶν ἀδελφῶν του :

— Καὶ θὰ μοῦ δώσῃς τὴν ἄδειαν νὰ τὴν νυμφευθῶ ;

— Ἀφοῦ τὸ θέλῃς !

— Θὰ ἰδῇς πόσον εἶναι ὠραία !

Ἡ γραῖα ἔσεισε τὴν λευκὴν κεφαλὴν της.

— Ἡ τιμὴ ἀξίζει περισσότερον, Γιάννη μου, εἶπε πιστεύω ὅμως ὅτι καὶ αὐτὴ ἐπίσης θὰ ἦναι τιμία. Ἐγὼ δὲν ἤμην ὠραία, καὶ ὅμως ἐξῆσαμεν εὐτυχεῖς μὲ τὸν πατέρα σου τοῦτο σὺ μπορεῖς νὰ τὸ κρίνῃς καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον. Ὡς πρὸς ἐμέ, ἐγὼ θὰ ἤθελα νὰ ἦτο ἀπὸ ἄλλην οἰκογένειαν καὶ μάλιστα ἀπὸ οἰκογένειαν, ἡ ὁποία νὰ ἔχῃ τὰ δικὰ μας συστήματα.

— Σὲ παρακαλῶ, μητέρα μου.

— Ἀπὸ κακοῦ δένδρου, παιδί μου, δὲν γίνονται καλοὶ καρποί ! τὸ ἐσκέφθης αὐτό ;

— Τὰ ἐστάθμισα ὅλα, μητέρα μου, καὶ σοῦ ζητῶ τὴν συγκατάθεσίν σου.

Μὲ ἀξιοπρέπειαν τότε, ἀπλῆν, ἀλλὰ συγκινητικὴν, ἡ μήτηρ ἠγέρθη.

Ἦτο γραῖα λευκόθριξ, φέρουσα μέλαν περιλαίμιον ἐπὶ ἐσθῆτος τοῦ αὐτοῦ χρώματος.

Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου αὐτῆς ἔφερε πάντοτε ἐσθῆτας πενθίμους.

Τὸ πρόσωπόν αὐτῆς νύλακωμένον ὑπὸ βαθίων ρυτίδων ἐπρόδιδε μεγίστην καταβολὴν, καὶ μόνοι οἱ ὀφθαλμοὶ διετήρουν ἄκραν ζωηρότητα.

Περίεβαλε διὰ τῶν βραχιόνων της τὸν τράχηλον τοῦ υἱοῦ της καὶ τὸν ἐκράτησε στιγμὰς τινὰς ἐπὶ τοῦ στήθους της.

— Ἰωάννη, εἶπε, σὲ ἀγαπῶ πολὺ καὶ τοὺς τρεῖς, σὲ ἴσως περισσότερον τῶν ἄλλων, διότι ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρός σου δὲν

ἔφυγες ἀπὸ κοντὰ μου καὶ διότι εἶσαι καὶ ὁ πρωτότοκός μου. Εἶσαι τίμιος, υἱέ μου, ἡ-θελα νὰ πάρῃς γυναῖκα ἐντίμον. Εἶσαι γενναῖος καὶ ἀκέραιος, εὐχομαι ἡ γυναῖκά σου νὰ σοῦ μοιάζῃ. Ὑπάγε, παιδί μου, καὶ φέρε τὴν σύζυγον, τὴν ὁποίαν ἐδιάλεξες· ἐγὼ θὰ τὴν ἀγαπήσω, ὅπως ἀγαπῶ καὶ σένα.

— Εὐχαριστῶ, μητέρα μου.

Ἡ μικρὰ Βαρβάρα ἐξῆλθε προφασιζομένη ὅτι ἔχει ἐργασίαν, ἀλλὰ ἀποσυρθεῖσα εἰς γωνίαν τινὰ τῆς αὐλῆς ἀπέμαξε τὰ δάκρυά της διὰ τῆς ἄκρας τῆς ἐμπροσθέλας της.

Εἶχεν ὀνειροπολήσει τί ὅπερ εἰς οὐδένα εἶχε ποτὲ ἐμπιστευθῇ.

Γνωρίζομεν ἤδη πῶς ὁ γάμος ἐξετελέσθη.

"Οτε τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου ἡ Μαρία-Εὐαγγελία εἰσῆλθε κατὰ πρότον εἰς τὸν οἶκόν της, ἡ κυρία λὰ Βιλλωδαὶ τὴν ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τῇ εἶπεν :

— Εἶσαι ἐδῶ ἐν τῷ οἴκῳ σου· σὺ θὰ διατάτῃς· οὐδέποτε ἐχωρίσθημεν καὶ πάντες ἐν τῷ οἴκῳ τούτῳ θὰ σ' ἀγαπῶσιν.

Ἡ Μαρία συνεκινήθη πρὸς στιγμήν, ἀλλ' ὅτε διῆλθε τοὺς μακροὺς καὶ ψυχροὺς ἐκείνους διαδρόμους φωτιζομένους ἀμυδρῶς ἐκ μιᾶς λυχνίας, ἣν ἡ μικρὰ Βαρβάρα ἐκράτει ἀκολουθοῦσα αὐτοὺς· καὶ ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα της, ὅπου τὸ ζωηρόν πυρ τῆς ἐστίας ἐφώτιζε παραδόξως τὴν μετρίαν ἐπίπλωσίν του, ἐπίπλωσιν ἐμπόρου, ἀποσυρθέντος τῶν ἐργασιῶν, καὶ εὐρέθη ἐν μέσῳ τῆς ἀπερίττου ἐκείνης μετριότητος, παρέβαλε ταύτην πρὸς τὸν πλοῦτον, ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου διῆλθε τὴν παιδικὴν ἡλικίαν της, καὶ χεῖρ ψυχρὰ συνέσφιγγε τὴν καρδίαν της καὶ ἤρχισε νὰ τρέμῃ.

— Τί ἔχεις ; τὴν ἠρώτησεν ὁ σύζυγός της ριπτόμενος εἰς τοὺς πόδας της.

Ἐνθυμήθη τότε διάσημόν τινα φράσιν καὶ χωρὶς ἴσως νὰ τὸ σκεφθῇ εἶπε :

— Κρῶνω.

Ὀλίγας ἡμέρας ὑπερον ὁ Θωμᾶς ἀνεχώρησε διὰ τὴν Γουαδελούπαν, ὁ γραμματεὺς τοῦ πρίγκηπος ἀπεσύρθη μετ' αὐτοῦ εἰς Παρισίους καὶ δὲν ἔμεινεν οὕτω ἐν Ρόχῃ εἰμὴ μία περιπλέρῳ γυνή, ἡ Μαρία-Εὐαγγελία ὠραία πάντοτε, ἀλλὰ σεβαρὰ καὶ ὀνειροπόλος ὡς φθινοπωρινὴ νύξ.

ΙΔ

Ὁ ἀγροκόμος ἐπειγόμενος ὑπὸ τῆς ἀνάγκης τοῦ ἐνεργητικοῦ βίου, ἥτις δὲν τῷ ἐσυγχώρει νὰ ἀναπαυθῇ, ἀνέλαβε τὸν συνήθη αὐτοῦ βίον.

Ἀπὸ τῆς πρωίας ἐκ τοῦ δωματίου της ἐνθα ἐφαίνετο κοιμωμένη ἡ Μαρία-Εὐαγγελία ἥκουε τὸ χρεμάτισμα τοῦ ἐργατικοῦ σιδηροχρόου ἵππου, ὅστις ἀνέμενε τὸν κύριόν του, ἔπειτα τὸν θόρυβον τῶν ἀλύσεων καὶ τὸ γαύγισμα τῶν κυνῶν, οἵτινες ὀρθούμενοι ἐθώπευον τὴν κεφαλὴν τοῦ ἵππου καὶ ἐμαρτύρουν παντοιοτρόπως τὴν χαρὰν των συνοδεύοντες τὸν κύριόν των εἰς τὴν ἐργασίαν του, ἐκείνη τότε ἀνέπνεεν ἀνετώτερον.

Ἦτο ἐλευθέρα.

Ἐρριπτε περὶ αὐτὴν βλέμμα περιφρονήσεως εἰς τὰς μετρίας τοιχογραφίας, ἃς ἐν τούτοις ὁ